

Цю кімнату неможливо з'їсти

КУПИТИ

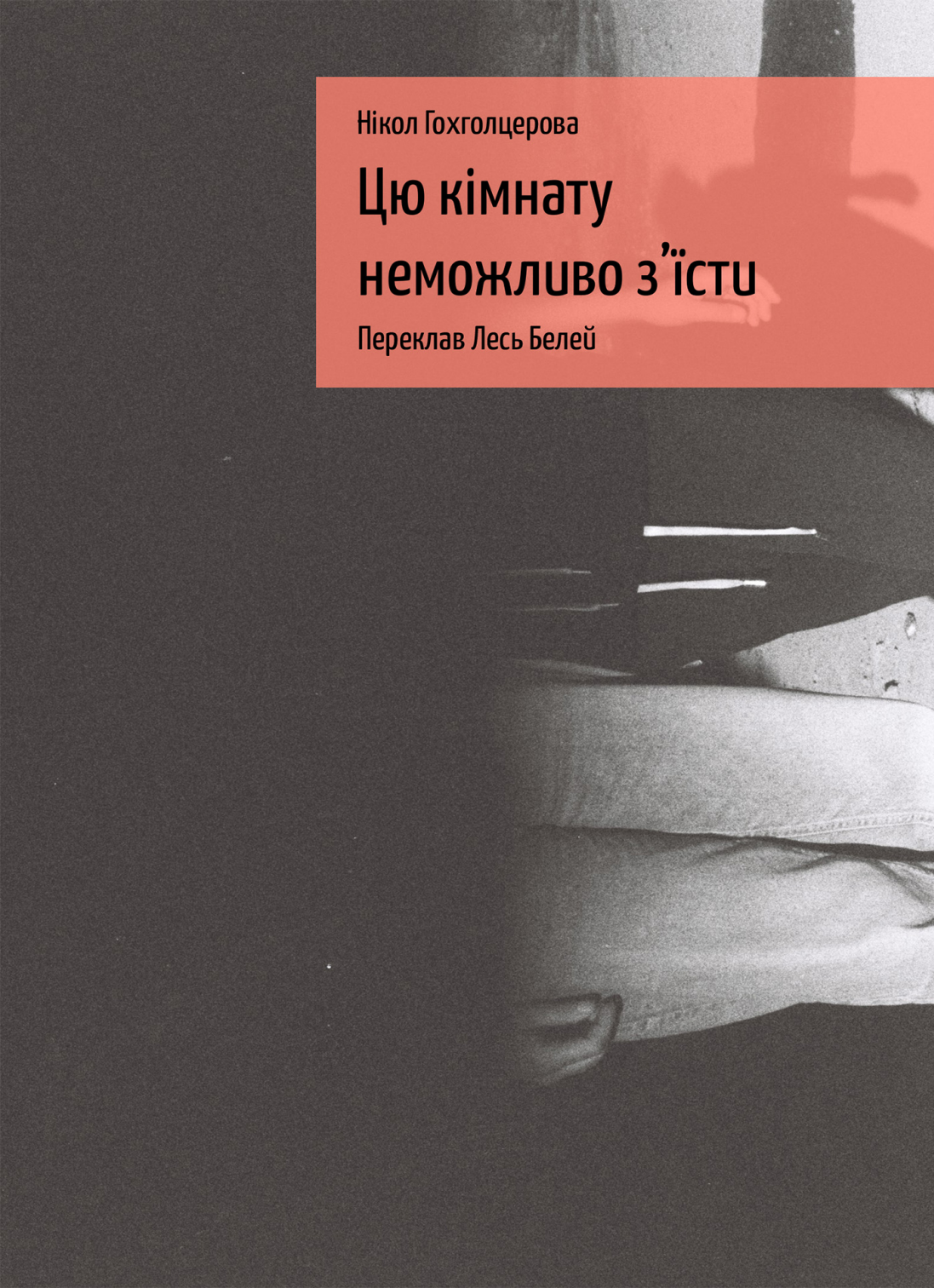
Їй дванадцять, йому п'ятдесят. Вона - учениця, він - її вчитель малювання. Між ними зав'язуються стосунки, з яких потім важко виплутатися. Книжка, яку можна проковтнути за один вечір, але перетравлювати її доведеться набагато довше. - видавництво Ha!art

Тепер ти справді дотримуєшся правил, як би сказав мій тато. Зі всім погоджуєшся, навіть коли притягую до тебе додому полотно, «вставай ідемо малювати», командую я і малюю вагіну, що справляє враження вологої, але це тільки лискучий акрил, а ти біля неї малюєш кельтський знак. Я малюю задок, червоний від удару, а ти біля нього сердечко, довго на мене дивишся, як на глек, а потім кажеш «якщо б я хотів, ти б давно завагітніла». - фрагмент книжки

*

Нікол Гохголцєрова (1999) народилася в Римаєвській Сєботі, закінчила факультет графіки Академії мистецтв у Банській Бистриці, де зараз здобує ступінь магістра.

Книжка «Цю кімнату неможливо з'їсти» - її дебют, за який вона була номінована на премію «Anasoft Litera» серед 5 найкращих прозових книжок Словаччини. Ця книжка вже вийшла єеською, угорською, єербською, польською, болгарською мовами, а тепер - українською. Молода режисерка Барбора Березнякова готує повнометражний фільм за мотивами історії. Наразі зроблені три театральні постановки цього твору - у Муніципальному театрі в Жиліні, у єеському театрі «Kam jdeš?» та за ініціативи студентів акторського факультету Академії сценічних мистецтв у Братиславі.

Нікол Гохголцерава

Цю кімнату неможливо з'їсти

Переклав Лесь Белей

Slovak Literary Centre

This book was published with the financial support
of the SLOLIA Board, Slovak Literary Centre.

Ця книжка була видана за фінансової підтримки
програми SLOLIA, Словацького літературного центру.

Nicol Hochholczerová, Táto izba sa nedá zjesť

© Nicol Hochholczerová, 2021, 2023 (under licence from KK Bagala)

© Лесь Белей, переклад, 2023

© Ростислав Кузик, фотографія на обкладинці, 2023

Нікол Гохголцера

Цю кімнату неможливо з'їсти

Переклав Лесь Белей

Видавництво «Крок»
Тернопіль, Україна
2023

Хтось вириває Іванові волосся, хтось невидимий. Іван збирає волоски по одному, їх важко знайти на білому простирадлі, так само по одному він кидає їх у смітник до гнилих фруктів. Він думає про свою доньку, як та розбивала подарунки від нього, як він збирав їхні частини одну за одною і складав у шухляду, поки вона ревіла у кімнаті. Він думає про те, як вона там плакала, коли Фредді Мерк'юрі помер, Іван потім обіймав її, поки вона не заснула, радів, що хтось помер і йому випала нагода бути добрим батьком, він також радів на похороні її матері, обіймав свою єдину доньку і радів, що вона приїхала хоча б на кілька днів додому, потім він витягав її волосся з водостоку в ванній і радів, коли воно обмотувалося навколо його пальців, радів, коли воно нарешті відліпилося і його можна було змити, жаль, що діти — це не мокре волосся, жаль, що вони так легко відліплюються.

Іван мешкає в дешевій орендованій квартирі, вдень навчає дітей кресленню, а вночі йому сниться музика, при якій його донька кричала *татку, зроби тихіше*; а коли він прокидається і перевертає подушку, мокру від поту, то помічає, що під нею цокає годинник, — ціла зграя, вони звиваються, наче змії. Він ненавидить цокання годинників, і тепер вони цокують прямо під його подушкою, одні шиплять і змотуються в клубок, інші піднімають сегмент ремінця, щоб з-під нього випало яйце. З того яйця вилуплюються дитячі годинники, весело клубочаться і цокують. *Блядь, ще й оце*, бурчить Іван і кидає годинники у смітник з гнилими фруктами, але купа не стає меншою. Нарешті Іван забирається в шафу і сидить там на купі джинсів. Молодим він міг вбити за джинси, вбити за тишу, але годинники цокують, і їх можна почути навіть у шафі, наче вони плазують за Іваном, поки його волосся випадає на коліна.

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.

КУПИТИ